

Gaandeweg kom ik steeds meer tot de overtuiging dat het voor mij veel belangrijker is dat er mensen bij me op de koffie komen dan voor de gasten. Ik ken van mijn gasten zo ontzettend veel leren. Zo ook weer vandaag, als **Nieske Geurts** gezellig bij me zit.

Nieske is in 1937 geboren als een van de laatste kinderen van het boerengezin Schraven in Mill. Haar wieg stond in het Canisius ziekenhuis en omdat haar ouders wat anders wilden dan de gebruikelijke namen in de familie werd ze Canisia gedoopt en al snel werd dat Nieske.

Haar ouders waren eenvoudige mensen, hardwerkend en degelijk, wonend aan de rand van de Peel. Zo was ook hun geloof, vol vertrouwen, met aanvaarding van het gezag van de Kerk. Wél werden maatschappelijke vernieuwingen gevolgd, steeds met een sausje van gedegen conservatisme. Toen vader en moeder Schraven eens beiden de A-griep hadden moest Nieske meehelpen op het boerenbedrijf en zo is dat tot haar trouwdag gebleven. Daarnaast bekwaamde zij zich in het naaien, ook voor anderen dan haar familie.

Feestend aan de Maas in Cuijk ontmoette ze al jong Jo Geurts. Ze trouwden toen ze beiden 23 jaar oud waren. Dat is alweer 42 jaar geleden. Jo werkte bij Homburg en daarna 25 jaar bij Chicopee.

Als je Nieske vraagt hoeveel kinderen ze heeft zegt ze: 7 kleinkinderen. Zo trots is ze daarop. Maar onmiddellijk praat ze met evenveel trots over de ouders van die kleinkinderen, haar zoon en twee dochters met hun aanhang. Jammer is het dat haar jongste kleinkind, nu 5 jaar, ernstig gehandicapt is. Ze praat daar heel open over, ook een verworvenheid van deze tijd, en is erg blij met de manier waarop haar dochter en schoonzoon daar mee omgaan. De kleine Maudy blijft een geschenk uit de hemel voor heel de familie.

Nieske en Jo hebben hun hele leven aan de Florijnendreef gewoond. Haar ouders kwamen vanuit Mill al vrij snel bij hen inwonen toen ze stopten met boeren, ook al omdat hun “knechtje” Nieske weg was. Dat was, samen met de drie kinderen van Jo en haar, natuurlijk een drukke tijd. De twee oudste kinderen zijn nog in de aula van de mavo-school aan de Irenestraat gedoopt.

Toen de Katholieke Vrouwen Bond in Cuijk Noord is opgericht werd Nieske, op verzoek van kapelaan Duijf, penningmeester, een functie die ze 7 jaar heeft bekleed. Dat was het begin van een lang leven als vrijwilliger, vooral ten dienste van de zieke, de oudere, de gehandicapte medemens. Als men Nieske ergens voor vroeg, zei ze nooit nee. Zo kwam ze in 't Fort terecht waar ze inmiddels duizenden uren heeft meegewerkt en werkt ze telkens mee als de Stichting Welzijn Ouderen Cuijk of de Gehandicapten Vereniging iets organiseren in de Schouwborg.

Mevrouw v.d. Rakt, de echtgenote van de vroegere burgemeester, vroeg haar te helpen met het jaarlijkse ziekenriduüm in de Schouwborg. Na enig aarzelen stemde ze daarin toe. Toen ik Nieske vroeg waarom ze daarbij aarzelde ontspon zich een interessant gesprek over het verschil tussen Cuijk Noord en het oude Cuijk. Toen zeker, maar nu nog steeds, vinden mensen uit onze wijk dat ze bij die ogenschijnlijk wat meer gevestigde mensen van het ziekenriduüm niet helemaal thuishoren. Was er dan toch een tweedeling in Cuijk, toen al ? En is die er nog ? Nieske breekt nog eens een lans voor het meemaken van het ziekenriduüm, voor alle mensen die daarvoor in aanmerking komen, zonder aanzien des persoons. Ook de mensen uit Cuijk Noord horen daarbij. Ze is bereid daar nog steeds voor op de barricades te gaan. En niet alleen voor wat betreft het ziekenriduüm. Met respect voor elkaar en voor elkaars positie wil ze alle mensen gelijk behandelen en behandeld zien.

Ook het vrijwilligerswerk binnen de parochie van de H. Jozef heeft aan haar altijd een grote steun gehad.

Zo was ze lange tijd lector en is ze nog steeds intensief betrokken bij de Ziekenbezoekgroep. Ze is, naast de algemene gang van zaken, voor deze groep erg betrokken bij drie zieke mensen die haar zeer na aan het hart liggen. Ook werkt ze nog met plezier mee aan het schoonhouden van de kerk, alhoewel hier de jaren toch wel beginnen te tellen. Deze groep is dringend aan verjonging toe en Nieske doet via dit artikel nog eens een dringend beroep op jonge mensen die zich af en toe eens vrij kunnen maken om mee te doen.

Nieske gaat nog, trouw naar de kerk. Ze verbaast zich vaak hoe christelijke mensen, zelfs onder de vlag van de parochie, het danig met elkaar oneens kunnen zijn en daarbij ruzie maken. Daar heeft ze echt verdriet van.

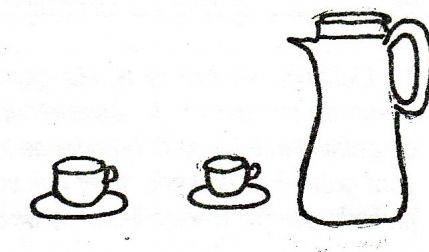
Ze begrijpt overigens zeer goed dat onze parochie, en die niet alleen, een moeilijke tijd tegemoet gaat. In het bisdom zijn er 350 parochies en maar

een goede 150 priesters. Leken zullen dus belangrijke pastorale taken moeten gaan overnemen, iets waarmee we in de H. Jozef al lange tijd bezig zijn. Natuurlijk loopt in onze parochie ook niet alles zoals wenselijk is, maar Nieske heeft vertrouwen in de toekomst. Alhoewel die er echt anders zal gaan uitzien. Haar ouders hadden, zoals gezegd, altijd al een ruim oog voor maatschappelijke ontwikkelingen en dat hebben Nieske en Jo ook.

Met de papepel ingegeven ?

Hun kinderen zijn niet meer echt "kerks" maar ze kraken de Kerk gelukkig niet af. En in hun hart

beleven ze het leven met invulling van de essentiële waarden. Dat zou genoeg moeten zijn, vindt Nieske. "Late we elkaar bij de hand houden en vertrouwen hebben in elkaar en in onze Schepper." Daar spreekt haar grote bewogenheid uit.

Als we mensen houden met het kaliber van Nieske Geurts kan de parochie niet kapot. We praten nog even over wat praktische dingen, zoals de aanwezigheid van misdienaars en dan zijn we inmiddels enkele uren verder. Ik heb het idee dat dit gesprek voor beiden een genoeg was.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.